

KATARÍNA GILLEROVÁ

MILUJ MA NAVŽDY

KATARÍNA
GILLEROVÁ
MILUJ MA NAVŽDY

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava 2
E-mail: info@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Viera Hrčková
Tlač Kasico, s. s., Bratislava

© Katarína Gillerová 2009, 2018
Cover Design © Emil Křížka 2018
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2018

ISBN 978-80-220-2123-4

VENOVANIE

---

*Túto knihu venujem Terke Kyselovej
za jej citlivé srdiečko a ochotu vypočuť ma,
kedykoľvek to potrebujem.
Sedeli sme kedysi pred tou istou maturitnou
komisiou a s úspechom zodpovedali všetky
maturitné otázky. Vtedy sme netušili,
že neskôr nám život položí oveľa ťažšie otázky
a na niektoré z nich nebudeme poznať odpoveď.*

AUTORKA

NEČAKANÉ STRETNUTIE

Vstúpila som do miestnosti zaliatej svetlom obrovských lustrov. Na mojich tmavomodrých taftových šatách s vlečkou odlesky svetla menili odtieň farby pri každom kroku, ktorým som po boku manžela smerovala k slávnostne prestretému stolu.

Na tento ples som sa tešila ako na nijaký iný. Predchádzalo mu rušné obdobie pracovných povinností a ich úspešné ukončenie, dôležité na to, aby som mohla do života vpustiť veľkú zmenu.

Kráčala som cez obrovskú sálu s úsmevom na tvári, netušiac, čo ma večer čaká. Vnúterná radosť rozvírila vo mne taký intenzívny pocit šťastia, aký som doteraz nepoznala. Musela som ho vedome tlmiť a nasadiť príslušný slávnostný výraz, ktorý sa hodil práve na túto spoločenskú udalosť.

Nie, nebol to len slávnostný pocit z dnešného večera, bolo to aj tajomstvo, ktorého majiteľmi sme boli len my dvaja. Najradšej by som ho vykričala do celého sveta, ešte však nebol vhodný čas. Dnes sa chcem iba zabávať, smiať a tancovať. Dnes som tu preto, aby som v tanci vírila na parkete. Aby som sa tešila zo života. A z toho, čo príde. Usmiala som sa na manžela, keď mi jemne stisol ruku, položenú na jeho predlaktí.

Blížili sme sa k nášmu stolu, kde už postávala väčšina manželových kolegov s partnerkami. Vnímala som žiarivé svetlá, veselú pravu. Šuchot drahých látok. Plesové črievičky, umelecké účesy. Zmes zvláštnych vôní. Svet elegancie a noblesy. A vtedy sa to stalo.

Zbadala som ho v ľavom kúte rozľahlej miestnosti. Periférnym videním. Až po pár sekundách som si napriek odvrátenému zraku uvedomila, čo môj pohľad predtým zaregistroval. Neveriaco som otočila hlavu späť tým smerom. Určite sa mýlim! zvolala som v duchu. A vysmiala samu seba. Čo by tu robil? Práve tu a teraz – taká hlúpa náhoda neexistuje!

Existovala. Potvrdil mi to aj stiahnutý žalúdok. Bol to on! Marko. Moja energia vždy bezpečne našla jeho energiu, ktorú ku mne nevedomky vysielal. Vycítila som ju aj z tej diaľky. Tak ako vycítite nebezpečenstvo, o ktorom ešte nič nevíete, ale už na vás strichne.

Po tele mi prebehli zimomriavky. Napriek tomu, že bol ku mne obrátený chrbtom, bezpečne som ho spoznala. Tá vyššia postava, rozložitá plecía, spôsob držania hlavy. Tmavé krátke vlasy. Pootočil sa, profil tváre mi potvrdil, že je to on. Stál v skupinke debatujúcich ľudí a pozorne počúval muža, stojaceho po jeho pravom boku. Medzi nimi však stála mladá žena v splývavých zlatých šatách a držala v ruke pohár, dopoly naplnený sektom. Srdce mi zamrelo v hrudi a z tváre zmizol úsmev.

„Ideme poslední,“ poznamenal môj muž s úsmevom. „Všetci sú už tam.“

V panike som sa snažila sústrediť na to, čo mi hovorí. Kto všetci?

„Z tých, s ktorými budeme pri stole, spoznávam len jeden pár,“ prižmurila som oči. Vlastne mi to bolo celkom jedno. Od tejto chvíle. Od sekundy, keď som nečakane zazrela toho muža v kúte miestnosti.

„A ešte jedného kolegu, toho, čo sa práve nakláňa nad stôl,“ pripomenul mi. „Peter, pamätáš si ho, nie?“

Prikývla som. Pamätala som si ho tak matne, že sa to ani neráta. Jeho partnerka mala dlhé krémové šaty s veľkou mašľou cez plece. Účes v podobe dlhých kučier, končiacich sa tesne nad mašľou, zjemňoval jej dlhú, úzku tvár.

„Náš stôl je vašim príchodom kompletný,“ povedal ktosi,

keď sme konečne prišli ku skupinke, ktorá na nás čakala. Žartovali spolu a smiali sa, mali dobrú náladu, podobne, ako pred chvíľou aj ja.

Netušila som, že to pre mňa bude taký šok. Myslela som si, že tie roky zo mňa celkom vymazali všetky city, pútajúce ma k tomu mužovi, ako to kedysi dokázal zmizík s atramentom. Že sa z môjho vnútra stratilo jeho fluidum do nenávratna – a zrazu zisťujem, že to nie je pravda.

„Emka, zoznámim ťa so svojimi novými kolegami,“ obrátil sa ku mne manžel. Pozrel na mňa a v očiach sa mu zaiskrila hrdosť. Vyzerala som dobre.

Rýchlo som odvrátila zrak od mužskej postavy v kúte miestnosti a vyčarila na tvári úsmev. Tibora nedávno v práci preradili do novej divízie, ktorú k nám zo zahraničia presťahovala materská firma. Tento ples bol dobrou príležitosťou zoznámiť sa s nimi.

Lutovala som, že tu nie sme s pôvodnou partiou. A že tu nie je moja kamarátka Olina. Jej muž Oto zase sedí niekde v kamióne a je šťastný, že tu dnes večer nemusí šaškovať v smokingu.

„Posledný platí prvú rundu,“ vítali kolegovia Tibora. Zoznamovací rituál prebehol hladko. Usmiate tváre naokolo. Aj tá moja. Nezapamätala som si jediné meno.

Napokon sme sa všetci usadili za stôl a pomaly sa rozprúdila veselá konverzácia. Jeden pár pri našom stole sa istotne zoznámil len nedávno, vrhali po sebe zamilované pohľady. Až človek závidí. Olina by povedala: „Však ich to raz prejde.“

Na manželskom páre, ktorý sedel priamo oproti nám, bolo evidentné, že sa pred plesom pohádali. Snažili sa to skrývať, no neúspešne. Tvárili sa, akoby pred plesom vypili liter octu. Ona mala oblečené nádherné zelené šaty s veľkým výstrihom do tvaru V vpredu i vzadu na chrbte. Tmavohnedé vlasy vyčesané do vysokého účesu, naboku zachytené ozdobnou spounou. Jej plesové topánky mali tenučký remienok vykladaný zelenými kamienkami v rovnakej farbe, ako boli šaty.

„Pripime si na príjemný večer,“ zdvihol Peter pohár na vysokej stopke. Do pripraveného prípitku pred večerou som si len jemne omočila pery. Pohľady s manželom sa nám stretli, pod stolom mi stisol ruku.

Spamätaj sa! prikazovala som si zúrivo. Marko pre teba už neexistuje!

Moja predplesová duševná pohoda sa vyparila. Sotva som vnímala otvorenie plesu a program, ktorým sa začal. Po celý ten čas, aj počas slávnostnej večere, som sa dokázala venovať iba svojim rozbehaným myšlienkam.

Hnevala som sa na seba, hnevala som sa na tú nemožnú náhodu, ktorá toho muža priviedla práve dnes sem. Ako som sa na tento večer tešila – a teraz som namiesto manžela a ľudí okolo seba vnímala iba jeho prítomnosť.

„Áno, bolo to úžasné,“ prikývla som Veľkej mašli na zhodnotenie menuetu profesionálnych tanečníkov. Nadšene tlieskala a pila už druhé cinzano. Keby vypila tri, asi by už kričala „bravó“ na celú sálu. Zelený výstrih sa zatváril kyslo. To ten ocot. Bolo mi jej ľúto. Obe sme mali náladu, ktorá na ples nepatřila.

Tanečníci a manželovi kolegovia s partnerkami vstupovali do môjho zorného poľa, ale ja by som sa im najradšej obrátila chrbtom a zrakom vyhľadala toho, na koho pohľad mi nedávno rozbúchal srdce. Nikto z nich ma nezaujímal. S nikým z nich som nemala záujem rozprávať sa. Mojou jedinou túžbou bolo rozbehnúť sa za mužom, ktorý ma ranil tak hlboko, ako nikto iný v mojom živote.

„Dám si minerálku,“ odpovedala som na otázku, čo budem piť. Rasťo, manželov sympatický usmievavý kolega, ktorý rozjarene dolieval všetkým pri stole, sa hneď zmenil na zachmúreného.

„To azda nie!“ zaprotestoval. „Sme na plese.“

„Veď práve,“ prikývla som, „pri tanci musím udržať rovnováhu.“

„Emka, to nechajte na manžela,“ ukázal fľašou na Tibora. „Má v tom skúsenosti.“

„Skúsenosti?“ začudovane som sledovala pohyb fľaše v jeho ruke. „Akého druhu?“

Zasmial sa a zamrkal na Tibora. „Nepochválil si sa doma?“ naklonil sa ponad stôl.

Tibor to však vôbec nepovažoval za zábavné. Čelo sa mu zachmúrilo. „Netáraj, Rasťo,“ zahriakol kolegu. „Radšej sa snaž, aby si nevyliat viac na obrus ako do pohárov.“

„Aj obrus je len človek,“ rozťahol ústa do širokého úsmevu. Očakával od nás, že to zhodnotíme ako veľmi vtipné. Oceňovali sme len jeho ochotu podolievať nám poháre.

Bavila som sa, lebo aj ostatní sa bavili. Teda, tvárila som sa tak, ale z vtipov, čo sa sypali okolo nás, som nebola schopná zachytiť buď začiatok, alebo koniec a pointa mi zakaždým ušla. Bola som nesústredená a úspešne som to maskovala. Myšlienky sa mi naháňali v hlave, rojili sa ako včely a usilovne bzučali jedinou otázkou. Ako to, že sa tu dnes zjavil Marko?

Akoby som mala oči aj na chrbte, pred zrakom sa mi v mysli vynorila jeho postava a zrazu som si uvedomila, že žena, ktorá stála po jeho boku, nebola tá, ktorá tam mala byť. Náhle som ustrnula, takmer mi malá saténová kabelka vypadla z rúk. Veď to nebola ona! Ako to, že prišiel s inou ženou?! To nebolo fér!

„Teraz sa platy určite zvyšovať nebudú,“ počula som Tiborov hlas. Precitla som. Hovoril to kolegovi z pohádaného páru.

„Hovoril si, že budú,“ obviňujúco pozrel Zelený výstrih na manžela.

Pri stole sme zostali iba my štyria, ostatní tancovali na parkete.

„Vtedy sa o šetrení ešte nehovorilo,“ odpovedal jej.

„Nemal si meniť zamestnanie,“ rýpal ďalej Zelený výstrih.

„Irena, nezačínaj s tým zase,“ napomenul ju manžel.

Pohádali sa pre peniaze, pochopila som. Je to bežné. Najčastejšie hádky sú pre peniaze, tvrdí Olina, potom kvôli deťom a neskorým príchodom. Ten môže súvisieť s alkoholom

alebo so ženami. Je to kolotoč. Ak nie sú starosti s deťmi, chýbajú peniaze. Ak deti poslúchajú, peniaze nestačia. Ak poslúchajú deti a je aj dostatok peňazí, riešia sa neskoré príchody. Ak funguje všetko, ako má byť, prídu choroby. Človek si ne navyberá.

Irena uprela mrazivý pohľad na svojho životného partnera. „Ja končím tam, kde sa začína naša hypotéka.“

V rozpakoch som pozrela na manžela. Tibor nadvihol obočie, pohľady sa nám stretli.

„Ale dnes by sme sa tu mali zabávať, nie?“ vyslovil bodrým tónom, snažiac sa odľahčiť situáciu. „Starosti prenechajme zajtrajšiemu dňu.“

„Zajtrajšiemu dňu, rokom, desaťročiam,“ vyštekla zlostne Irena.

„Aj ty si snívala o dome!“ zasipel vyčítavo jej manžel.

„Ale v Bratislave! Nie na Záhorí!“ zvýšila hlas.

„Videla si predsa ceny pozemkov!“ naklonil sa ponad stôl. Sedel pri nás na druhej strane stola, oproti svojej manželke. Z očí mu šľahali nahnevané blesky.

„Mňa z Bratislavy nedostaneš!“ Hrozba z jej hlasu znela rozhodne. „Ja s kúpou toho pozemku nesúhlasím!“

Na Tiborovej tvári sa zračila bezradnosť. Vstal. „Myslím, že by sme všetci mali ísť radšej na parket, čo poviete? Nedajte si pokaziť ples pozemkom, ktorý sa dá, koniec koncov, predať a zbaví vás tak hypotéky.“

„To ťažko,“ zasmiala sa zlostne Irena. „Neďaleko neho schválili prevádzku na spracovanie dreva.“ Vstala a odsunula stoličku dozadu. Nečakala, kým to galantne urobí jej manžel. Zúrila.

„Je to dosť ďaleko od nášho pozemku,“ vstal aj on.

„Tvojho pozemku, Ivan,“ prudko sa zvrtila. Zelený výstrih na chrbte bol dlhší ako vpredu a siahal pozdĺž celého chrbta až dolu niže pásu, do zvodnej priehlbinky.

Tibor náhle obišiel stôl a postavil sa jej do cesty, aby jej zabránil odísť. „Smiem prosieť?“ spýtal sa jej.

S prekvapením zdvihla zrak, zmeravená v pohybe. Pootočila hlavu a pozrela na manžela. Ivan nerozhodným pohybom ruky pokynul smerom k Tiborovi. Jeho gesto naznačovalo pochybnosť, či sa kolegovi podarí dostať nahnevanej žene na parket.

Irena si však jednou rukou uchopila dlhú sukňu na zelených šatách a prijala ponúknuté rameno môjho manžela. Vzápätí pomalým krokom odchádzali smerom k parketu. Ešte som zachytila výraz v Tiborových očiach, ktorým sa ubezpečoval, že som pochopila, prečo to robí.

„Neuveriteľné,“ pokrútil Ivan hlavou, keď sme osameli. Nevedela som, či tým myslí hádku so svojou ženou, alebo to, že prijala pozvanie do tanca.

„Hudba a tanec ju trochu rozptýlia,“ snažila som sa utešiť jeho zamračenú tvár.

„Ju už nerozptýli nikto a nič,“ odmietol moju snahu. „Nemal som ten pozemok kupovať, ale chcel som ju potešiť,“ vysvetľoval. Cítila som sa trochu nepríjemne, vťahnutá do sporu rozhádaných manželov.

„Takéto veci sú riešiteľné, len potrebujú chladnú hlavu,“ odpila som si z minerálky. A ešte jeden dúšok, a potom ďalší. On asi nevie, že sú aj horšie veci, ktoré sa už vrátiť nedajú. Sú nezvratné.

Nervóznym pohybom si napravil motýlika na krku. „Teraz by som vás mal pozvať do tanca ja,“ zatváril sa previnilo. „Priznám sa však, že vôbec nemám chuť vykrúcať sa na parkete.“

„To nevadí,“ odvetila som.

„Som nezdvorilý, viem,“ vypil na dúšok zvyšok koňaku. „Ale hore na poschodí sú švédske stoly, môžem vás tam zobrať niečo si zamaškrtiť.“

Môj jazyk zrazu nástojčivo prahol po sladkej chuti. Taký čokoládový zákusok so šľahačkou! Takmer sa mi zatmelo pred očami od neudržateľnej túžby zjesť okamžite sladkú maškrtu. „To je dobrý nápad,“ súhlasila som.

„Ospravedlňujem sa za tú nemiestnu hádku s manželkou,“

hovoril mi cestou po schodoch. „Pred plesom sme sa strašne pohádali a toto boli dozvuky.“

Okolo nás prechádzali nádherné róby, hore i dolu schodmi, sprevádzané pánskou spoločnosťou. Hmýrili sa okolo mňa a držali ma v strehu, či medzi nimi nezbadám práve tú zlatú. S Markom.

„Najviac ma mrzí, že sa to odohralo pred našimi dvoma deťmi,“ zdôveroval sa. „Sú ešte malé, stále mám pred očami tie ich nešťastné tváričky, keď sme odchádzali...“

„Už na to nemyslite,“ snažila som sa prefať jeho myšlienky na hádku a odvieť ich iným smerom. „V každom manželstve sú hádky, to predsa viete. Snažte sa vychutnať si dnešný večer, vašu manželku tá zlosť časom prejde.“

„Možno to lepšie pochopíte, až keď budete mať deti,“ poznamenal, akoby vôbec nevnímal, čo som povedala.

„Vidím stôl so zákuskami,“ zajasala som a zamierila do-prava.

„Choďte si vybrať,“ vystrel ruku tým smerom, „ja mám chuť na nejaké mäsové špecialitky. A tie sú na opačnom konci.“

Zamieril doľava, so zvedavým očakávaním v tvári. Hádám mu dobré jedlo zlepší náladu. A jeho manželke tanec s mojím manželom.

Moja duša zajasala nad toľkým výberom sladkostí. Štrúdle, torty, aj tie šľahačkové zákusky – z každého druhu sa niečo ocitlo na mojom tanieriku. Nepochybovala som, že to všetko natlačím do seba, len to nesmiem urobiť tak rýchlo, ako sa mi žiada. Musím si spôsobne odkrajovať dezertnou vidličkou a ešte spôsobnejšie prežúvať.

„Dobrá chuť,“ ozvalo sa mi za chrbtom. „Je krásne stretnúť ťa po toľkých rokoch.“ Rýchlo som prehltna, tanierik so zákuskami sa mi zachvel v ruke. Zostala som ako primrazená. Obrátila som sa za hlasom. Našiel ma!

Nebola som schopná vydať zo seba ani hlások. Vníkala som len jeho blízkosť, v tej tlačnici pri dlhom stole stál tak tesne pri mne, že sme sa dotýkali plecami.

„O polnoci budú žrebovať tombolu,“ povedal mi potichu do ucha. „Počkám ťa na medziposchodí vľavo. Tam, kde sa dá sedieť v kreslách, okolo sú veľké palmy v obrovských črepníkoch.“

Bože, prečo mi toto hovorí! pomyslela som si zúfalo. Odvrátila som tvár od zákuskov na tanieri a pozrela na neho. „Prečo si myslíš, že prídem?“ hlesla som. Už teraz som vedela, vedela som na sto percent, že tam presne o polnoci budem.

„Stačí mi päť minút,“ odpovedal. „Päť minút tvojho vzácneho času.“

Snívam? Hovorí to Marko, práve ten Marko, ktorý...

„Už ste si vybrali?“ Moje myšlienky prerušil Ivan s plne naloženým tanierom rôznych špecialít. Marka si nevšímal. „Mal som chuť na ryby, ak by ste chceli suši, tak...“

„Ďakujem, mne stačia sladkosti,“ obrátila som sa k nemu.

Za chrbtom som cítila sálavé teplo Markovho tela. Stačil malý krôčik a mohla som sa k nemu pritísnuť zozadu. Spojili by sme sa ako dva magnety, pritiahnuté celou silou k sebe. Ak by som to urobila, nič by nás už nedokázalo od seba oddeliť.

Som šialená?! Spamätala som sa po niekoľkých krokoch, vzdiaľujúc sa od objektu môjho chvíľkového pomätenia.

„Pri tom vysokom stolíku si to môžeme zjesť,“ navrhol mi Ivan.

Zamierili sme k stolíkom. Jedli sme pomaly, Ivan mi s nadšením opisoval všetky dobroty, na ktoré mal ešte chuť a nezместili sa mu na tanier.

Počúvala som ho mlčky, iba na pol ucha. Mysľou som stále bola pri Markovi a jeho slová mi v hlave dookola zneli.

Pred zrakom sa mi vynárajú obrazy, ktoré sa márne snažím odohnať. Hodiny milovania, vášne. Rytmicky pérojúca posteľ, pováľaná tráva, nízky múrik kdesi v Horskom parku. Bozky do bezvedomia. Telom mi prechádza vlna horúcej túžby.

„Tušil som, že vás tu nájdem,“ zbadala som Tiborovu usmíatiu tvár priamo pred sebou. Zaplavil ma nepríjemný po-

cit, akoby ma pri niečom prichytil. Priviedol aj Irenu, líca jej ešte horeli rumencom z tanca. Mne zo spomienok. „Nevedel som, že je z teba taký maškrtník,“ jemne ma objal okolo pliec.

„Na čo máš chuť?“ prihovoral sa Ivan svojej manželke. „Poď, pomôžem ti vybrať,“ zobral ju za ruku. Svoj plný tanier nechal bez ľútosti na stole. „Majú tu aj tvoje obľúbené suši.“

Zdalo sa, že tanec na parkete predsa len pomohol Irene zabudnúť na hnev. Ochotne sa s ním vybrala k dlhým prestretým stolom s lahôdkami.

Tibor si ma pritisol k sebe. „Tuším budem každý deň behať do cukrárne,“ usmial sa sprisahanecky, keď videl môj naložený tanier.

„Dnes zákusky, zajtra možno kyslé uhorky,“ usmiala som sa. Jemne som si potiahla lem taftových šiat, aby mi ho Tibor, túliac sa ku mne, nepristúpil. Úkosom som sledovala, či neuvidím Marka niekde nablízku. Vie o mne, že už nie som sama?

„Zatancujeme si?“ navrhol mi manžel. „Toto pomalé tempo ti bude vyhovovať,“ stisol mi ruku.

Hudbu nechávam vždy prenikať svojím telom, prúdi ním v žilách a do krvi vyplavuje endorfíny. Teraz sa s nimi miešali i moje spomienky na iný tanec s iným mužom.

Vznášala som sa po parkete v odlesku svetiel a presne som vedela, ako som sa dnes večer mala cítiť. Lahučko a bezstarostne. Prítomnosť muža z mojej minulosti na tomto plese však spôsobila, že sa minulosť ku mne vrátila práve vo chvíli, keď som to najmenej čakala.

Škoda, že tu nie je Olina, pomyslela som si. Tak by som potrebovala s ňou prebrať túto situáciu!

Dobre, že tu nie je Olina, vzápätí som sa opravila. Viem určite, že by ma za Markom nepustila. A ja za ním pôjdem.

Dnes viem, že som nemala pravdu. Nebolo dobre, že tam Olina nebola.

O polnoci hudba stíchla a všetko bolo pripravené na žrebovanie tomboly. Stiahnutý žalúdok ma tlačil, akoby sa v ňom

všetky zákusky, čo som pojedla, premenili na ťažké závažie. V hrdle mi vyschlo.

„Idem na toaletu,“ šepala som Tiborovi do ucha.

Porozkladal lístky s číslami po stole. „Práve idú žrebovať tombolu,“ pripomenul mi.

„Ty to tu zvládneš,“ vstala som. Rukou som jemne uchopila dlhú sukňu šiat a veľkým oblúkom som urobila pohyb s vlečkou dozadu. Ani som sa neobzrela a zamierila som rovno k východu. Potom na prvé poschodie.

Práve sa začalo žrebovanie. Na schodisku som stretla iba zopár ľudí, náhliacich sa do sály, nedečkavých, dúfajúcich vo výhru mikrovlnky alebo nejakej inej nepotrebnéj ceny. Uvedomila som si, že vhodnejší čas ani nemohol vybrať. Žrebovania sa chceli zúčastniť všetci. Okrem nás dvoch.

Mala som rada to šteklenie v žalúdku z očakávania, že niečo v tombole vyhráme. Tentoraz mi však všetky ceny boli ukradnuté. Stúpala som pomaly po širokom mramorovom schodisku, dvíhajúc si oboma rukami dlhú sukňu, a netušila, čo ma tam hore čaká. Prečo sa chce so mnou Marko stretnúť? Iba preto, že ma nevidel niekoľko rokov?

Modrý plyš, natiahnutý v strede schodiska, tlmil moje kroky.

A prečo ja idem za ním? Kládla som si rad otázok, čo schod, to otázka. Mala som jednoducho odmietnuť. Vo svojom živote nechcem nič meniť. Nič, čo sa týka Marka.

Vystúpila som na posledný schod a uvidela pohodlné kreslá a veľké palmy v obrovských črepníkoch. Najprv som si myslela, že som tam sama, potom som ho zazrela.

Stál v prítmí za jednou z paliem, s rukami vo vreckách, s pohľadom upretým von. Cez veľké sklá do priestoru k nám padala tmavá obloha, splývajúca na pozadí s tmavými budovami.

Keď začul tiché klopkanie mojich opätkov, pootočil hlavu a vykročil mi v ústrety. Uchopil mi ruky a zovrel do svojich dlaní.

Pozerala som na neho, priamo do tváre, a očami sa vpíjala do jeho očí, do pohľadu, čo ma celú prepaľoval. Vnímala som to zázračné svetlo, ktoré ma v minulosti ťahalo k sebe ako vábnička. Presne som vedela, aké by to bolo, keby ma objali jeho pevné ramená, keby si ma pritisol k sebe, keby mi len jemný bozk vtisol do jamky na hrdle...

Vedela som to celkom presne, ako by mi bolo krásne, keby to urobil. Ten pocit bezmocnosti z toho, že sa to už nikdy nestane, mnou zúfalo prebehol ako blesk. Na okrajoch pier som pocítila jemné trpnutie. Moje pery túžili spojiť sa s jeho perami. Opäť, po toľkých rokoch, mi ten istý blesk preťal srdce napoly. Prečo som si myslela, že sa to už dávno zahojilo?

Zrakom prešiel po mojej postave. „Vyzeráš nádherne,“ vyslovil pomaly.

Temné svetlo v jeho očiach zaiskrilo obdivom. Smutným obdivom. Spomenul si na to, ako sme sa spolu milovali?

Vymanila som si ruky z jeho dlaní. „Som vydatá,“ ozvala som sa, „ale to už iste vieš.“

Prikývol. „Viem.“ Výraz na jeho tvári neukázal žiadnu emóciu.

„To je teda náhoda, že si dnes tu,“ poznamenala som ticho. Myslela som si, že niččo povie, ale iba mlčky prikývol.

„Kde máš Silviu?“ vyhrkla som. „Ako to, že si tu s inou? Kde si ju nechal?“

Blysol po mne pohľadom. Jeho tvár sa stiahla do kamennej masky.

„Hádam mi nechceš povedať, že si sa s ňou rozišiel,“ naliehala som roztraseným hlasom, keď mi neodpovedal. „Prečo si sa chcel so mnou stretnúť?“ nástojčivo som žiadala odpovede.

On však iba mlčky stál, s rukou vo vrecku drahého obleku.

Zrazu som mala chuť rozbehnúť sa k nemu a vyškríabať mu oči, búšiť mu pästami do tej jeho nepreniknuteľnej tváre. Prečo mi neodpovedá?

„Kde je Silvia?“ zopakovala som otázku.

Mlčal. Stál tam ako tmavý kamenný stĺp. „Dúfam, že si šťastná,“ ozval sa napokon. Spodný tón v jeho hlase som nepoznala. Bol mi cudzí. Opäť ma chytil za ruku a jemne ju stisol. Nechápala som, čo sa deje. „Veľmi som ťa chcel vidieť. Ani netušíš, ako veľmi.“

„S kým si tu?“ podišla som bližšie k nemu. Ruku som neodtiahla. Teplo jeho dlane mi bolo dôverne známe. Nič na svete nebolo prirodzenejšie ako dotyky našich rúk. Roky odlúčenia medzi nami zrazu neexistovali.

Chcela som mu vidieť lepšie do tváre, chcela som zistiť, čo znamená to jeho ignorovanie mojich otázok. „Kto je tá žena? Nemyslíš si, že mám právo to vedieť?“ vmietla som mu výčitku priamo do tváre.

„Máš,“ odvetil, ale to bolo všetko.

„Tak mi to povedz!“ takmer som dupla nohou.

„Nikto zaujímavý,“ pokrútil hlavou.

„Pre mňa alebo pre teba?“

„Pre nás oboch.“

„Tak prečo je tu s tebou namiesto Silvie?“ vyhrkla som hlasnejšie.

Na okamih sa pohľadom vpil do tmavej oblohy za veľkými oknami. Tvár mal odvrátenú doprava, z profilu v prítmí som nebola schopná nič vyčítať. Ako dobre som poznala ten profil! Vysoké čelo, výrazný nos, pevná brada. Súmerné líčne kosti, zovreté pery. Keď sa pri pohľade na mňa roztiahli do úsmevu, bola som schopná kráčať za ním na kraj sveta. Kedy si som ho často skúmavo pozorovala, sediac na posteli alebo v kresle, a snažila som sa z jeho výrazu vyčítať, na čom som. „Zostala v Belgicku?“ položila som ďalšiu otázku.

Stále mlčal. Jeho mlčanie vo mne vzbúrilo hnev. Načo ma sem volal, keď moje otázky ignoruje? Chcel sa vôbec so mnou zhovárať?

Pustila som mu dlaň a oboma rukami som uchopila sukňu. „Odchádzam,“ prudko som sa obrátila a vykročila preč.

„Počkaj!“ zvolal náhle za mnou. Otočila som sa za jeho hla-

som. „Povedz mi, či si teraz šťastná,“ spýtal sa ticho. Neveriaci som na neho pozrela. Akú hru to tu so mnou hrá?

„Iba to si chcel vedieť?“ začudovala som sa. A zrazu som mala strašnú chuť vrátiť mu všetky tie prikoria a preplakané noci, ktoré mi kedysi spôsobil. „Áno, predstav si, som šťastná!“ vydýchla som. Vystrela som sa, zdvihla tvár a hľadela priamo na neho, aby som videla, ako moje slová zapôsobia. „Čakám dieťa,“ vyslovila som pomaly pevným hlasom. „Bude to syn.“

A je to vonku! Paradoxne, on sa túto správu dozvedel medzi prvými. Nepoznala som ešte pohlavie dieťaťa, ale bola som presvedčená, že vo mne rastie chlapec, drobné chlápätko, ktoré mi zacelí všetky rany, utŕžené v živote.

Bola to chyba. Strašná chyba, vtedy som to však vôbec netušila.

Mala som mlčať. S manželom sme sa to chystali oznámiť ostatným až o mesiac. Vedela o tom len Olina a môj brat. A ja to tu zrazu vyháknem pred týmto mužom, ktorý si nezaslúži ani to, aby som sa tu s ním takto ukradomky stretla.

Temné svetlo v jeho očiach ešte väčšmi potemnelo. Tvárou mu prebehol sivý tieň a usadil sa do kamenného výrazu. Videla som, ako zaťal zuby, až mu obeleli sánky. Vtedy som si myslela, že poznám dôvod, ale nebola to pravda. Keby som vedela len zlomok z toho, čo neskôr, bola by som mlčala. Ja som však nič nevedela.

„Gratulujem,“ vytisol cez zuby. Potom sa mi pozrel priamo do tváre. „Dávaj na seba pozor,“ povedal nežne. Aj v pohľade mal nehu. „Buď šťastná, šťastná tak, ako si to predstavuješ. Zaslúžiš si to, naozaj.“

Podišiel ku mne a objal ma. Prekvapenie z jeho gesta ma paralyzovalo. Nebránila som sa.

„Odpusť mi,“ povedal ticho. „Napriek tomu, čo som kedy urobil, som miloval iba teba. Ale ty si to vždy vedela – na rozdiel odo mňa.“

Na krátku chvíľu mi zovrel tvár do dlaní, jemne pohladil

palcom líce, potom sa otočil a vzápätí dlhými krokmi zamieril preč. Sledovala som jeho vzdiaľujúcu sa postavu prekvapeným pohľadom a mala som sto chutí rozbehnúť sa za ním. Chcela som ho objať, napriek tomu, že na mňa v sále čakal muž, za ktorého som vydatá. Napriek tomu, že s tým mužom čakám dieťa.

Čo mi v tej chvíli bránilo povedať mu, že na neho budem s láskou myslieť do konca života? Nemôžem ho nenávidieť. Bude mať v mojom srdci miesto už navždy.

Mala som to urobiť. Dnes viem, že v ten večer som spravila viacero chýb, ale táto bola najväčšia.

Mala som sa rozbehnúť za ním. Nikdy neodkladajte chvíľu, keď máte možnosť niekomu povedať, ako ho ľúbite. Alebo ako veľa pre vás znamená. Ten okamih sa už nikdy nemusí vrátiť.

ŽLTÉ SVETLO

„Preboha, tak som sa zľakla!“ vyhrkla som preľaknuto. Posadila som sa na posteli a zahľadela sa na stojacu lampu so žltým látkovým tienidlom pri záhlaví postele. V tej chvíli žalúdok vo mne urobil kotrmelec. Utekala som do záchodu. Tieto tehotenské nevoľnosti vraj pominú po troch mesiacoch. Ešte mi zostávajú tri týždne.

V kúpeľni som sa krátko osprchovala, umyla si zuby a opäť som vkĺzla do čistého pyžama. Vrátila som sa, celkom zoslabnutá, späť do spálne.

Tibor ležal na chrbte, s hlavou podopretou dvoma vankúšmi. V tomto sme boli rozdielni, ja som najradšej spávala na rovnom, môj vankúš sa vankúšom dal nazvať iba s privretím jedného oka.

„Riadne si včera prebrala,“ poznamenal s úškrnom, „nemala si toľko piť.“

Prudko som z neho strhla paplón. „To hovoríš o sebe?“ tvá- rila som sa nahnevane. „Počas tomboly si toho vypil poriad- ne,“ môj hlas znel vyčítavo.

Tibor sa načiahol za paplónom, opäť sa zakryl a objatím si ma pritiahol k sebe. „Nemala si byť tak dlho preč,“ vrátil mi výčitku. „Žrebovanie bolo dlhé a nudné.“

„Až kým si nevyhral túto nemožnú lampu,“ ukázala som prstom na ňu, akoby sa lampa previnila tým, že sa musela ocitnúť v našom byte.

„Práve som ťa chcel ísť hľadať,“ Tibor uprene pozeral na lampu, „keď vytiahli naše číslo. A potom sme museli osláviť taký úspech v tombole!“

„No veď, ten tvoj spev v taxíku, s lampou v náručí...“ pri- pomenula som mu včerajší odchod z plesu. Horko-ťažko sme lampu vpratali do taxíka, niekoľko zúfalých neúspešných po- kusov nám takmer zabránilo dostať sa taxíkom domov.

„Hlavná vec, že si sa smiala na celé kolo,“ pobozkal ma na čelo. „A kde si bola tak dlho počas tomboly? Báľ som sa, či ti na toalete neprišlo zle.“

Žalúdok sa mi stiahol z nepríjemného pocitu. Tibor sa o mňa báľ, zatiaľ čo ja som ho oklamala a stretla sa s Mar- kom.

Zahľadela som sa na lampu so žltým tienidlom, dookola le- movaným pásom z jemných strapcov. V slnečnom svetle sa hodvábne leskli a odrážali žltý odtieň do priestoru. Pôsobilo to veselo a optimisticky, akoby si v izbe s nami ustlalo slnko.

„V tej dlhej róbe nie je jednoduché ísť na toaletu,“ vyhovo- rila som sa. Uvedomila som si, že táto lampa zabránila tomu, aby ma Tibor našiel v rozhovore s Markom. Alebo v jeho obja- tí. „Kam ju dáme?“ zmierlivo som sa na ňu zahľadela. Takáto lampa by sa hodila skôr do bytu zariadeného starožitným ná- bytkom.

Čo mi to len pripomína táto lampa...? Kde som videla po- dobnú...?

„Škoda, že si ma nevidela, ako som ju niesol cez celú sálu